

„Dà, vsemogočni Bog, obljubil si jim ga, ali njihovo srce želi si dobrohotnega tolažnika pri težkem delu, s katerim si jih kaznil. Ali bi ne smel biti jaz njihov tolažnik?“

Oj kako milo glasila se je ta prošnja! V svitlem očesu bornega ptička prikazala se je sôlza, ki je kanila na nebeška tlâ. Ta je ganila ljubezen Božjo.

„Priprosto obleko, brez vsega lepotičja, sem ti dal,“ govoril je Gospod in prijazno božal ptička po rjavkasto-sivej suknjici; „vender te ne bodem obdaroval s pisanim perjem, kajti ponižna ljubezen je najkrásnejša v priprostej obleki. — Ti si se upal pred moje obličje, da bi užaljenega stvarnika zopet spravil s tvojimi prijatelji na zemlji. In ti si želiš zdaj, ko si videl krasoto mojih nebes, nazaj k ubogim in s prokletstvom kaznovanim ljudem? — Blagoslavljam te! Ti bodi odslej človeku v tolažbo! Svoj dih polagam v tvoje prsi, in ker si me zvesteje ljubil, nego li vsa ostala bitja, naj bode tudi tvoja smrt lažja. V petji živi, pevajoč umiraj in petje tvoje naj se glasí v najlepšem meseci najkrásnejše!“

Tako je govoril Gospod in blagoslovil ptička, ki je na to veselo gostoleč vzletel z nebes zopet dolí na zémľjo.

Od tedaj biva po logih in vrteh, v senčnatih gozdih in ob šumečih potocih človekov ljubljeneč, čegar petje z radostjo posluša vsakdo. Blaženi dih božji kipí mu iz malih prs: zdaj tíha tožba in zdaj sladko veselje; zdaj doní iz pesni njegove trdno zaupanje in zopet goreča ljubezen in hrepenenje. Kakor na tenkej struni se mu tresó srce topeče melodije, a kmalu se okrepe in siloma vró skozi ozko grlo, kakor bi pevcu hotelo počíti srcé. —

V tihih poletnih nočeh, ko visoko na modrem nébesu plava bleda luna, ko blestí tam gori na tisoče svetlih zvezdic, doní, mej grmovjem skrit, njegova pesen najmileje.

In ali poznaš, mladi čitateljček moj, tega pevca? — Imenuješ ga: slavec.

(Po „Tante Emmys: Märchen“ — prosto prev. F. G. Podkrimski.)

= Lovčar

V šólo!

Óh, hudó je mraz pritísnil,
Trese se po vsem živóti . . .
H górkkej péči bi se stísnil,
Ali k šóli sem na póti.
Res, da zebe me hudó,
Ali kaj je meni tó!
Vseh težav pozábi rad
Priden šolarček in mlad.
V šóli se učim pisáti
Lepo vésti, gladko bráti,

Torej naj pritiska mraz,
Burja brije naj v obraz,
Pádať sneg prav na debélo,
V šólo hodim rad, vesélo.
Saj kdor hoče kdaj kaj biti
Pridno mora se učiti,
Šóle nikdar zamuditi,
Da priljubi se pòvsód
In da bode kdaj gospód.

T. Doksov.

